

Evanjelium podľa Marka, kap. 16, 1 – 20

Keď sa pominula sobota, Mária Magdaléna a Mária Jakubova i Salome nakúpili voňavé oleje a išli ho pomazať. V prvý deň týždňa, skoro ráno, prišli k hrobu. Tu vyšlo slnko. A hovorili si: „Kto nám odvalí kameň od vchodu do hrobu?“ Ale keď sa pozreli, videli, že kameň je odvalený; bol totiž veľmi veľký. Keď vošli do hrobu, na pravej strane videli sedieť mladíka oblečeného do bieleho rúcha a střípli. On sa im prihovoral: „Neľakajte sa! Hľadáte Ježiša Nazaretského, ktorý bol ukrižovaný. Vstal z mŕtvych. Niet ho tu. Hľa, miesto, kde ho uložili. Ale choďte a povedzte jeho učeníkom a Petrovi: ‚Ide pred vami do Galiley. Tam ho uvidíte, ako vám povedal.‘“ Vyšli a utekali od hrobu, lebo sa ich zmocnila hrôza a strach. A nepovedali nikomu nič, lebo sa báli.

Keď ráno v prvý deň týždňa vstal z mŕtvych, zjavil sa najprv Márii Magdaléne, z ktorej kedysi vyhnal sedem zlých duchov. Ona išla a zvestovala to tým, čo s ním bývali a teraz boli smutní a plakali. Ale oni, keď počuli, že žije a že ho videla, neverili. Potom sa v inej podobe zjavil dvom z nich na ceste, keď išli na vidiek. Aj oni to išli zvestovať ostatným, ale ani im neuverili. Napokon sa zjavil samým Jedenástim, keď sedeli pri stole, a karhal ich neveru a tvrdosť srdca, že neuverili tým, čo ho videli zmŕtvychvstalého. A povedal im: „Chodte do celého sveta a zvestujte spásne Slovo všetkému stvoreniu. Kto sa v srdci spája so mnou a dá sa pokrstiť, bude spasený; ale kto zatvára svoje srdce, bude odsúdený. A tých, čo uveria, budú sprevádzať tieto znamenia: v mojom mene budú vyhánat zlých duchov, budú hovoriť novými jazykmi, hady budú pozdvihovať a ak niečo smrtonosné vypijú, neuškodí im; na chorých budú vkladať ruky a tí ozdravejú.“

Keď im to Pán Ježiš povedal, stúpil nahor do výšin nebies, a pôsobí odtiaľ vo zmysle Boha Otca. Oni sa rozišli a všade zvestovali spásne Slovo. Pán spolu s nimi pôsobil a ich slová potvrdzoval znameniami, ktoré ich sprevádzali.

Milí priatelia,

Veľká noc je sviatkom potešujúcim. Vychádza nové slnko a veľký, ťažký kameň nad hrobom je pozdvihnutý. Zem má opäť zmysel a tým zmyslom je samotný Kristus, ktorý v duchu kráča pred nami. Jarná obnova života v prírode, ktorá nás ľudí priamo neobnovuje, je nám slúbená iným spôsobom: „Kto sa v srdci spája so mnou ...“ bude mať nový život, ktorý je nakoniec silnejší než život prírody, veď sa na jeseň nekončí, ale vedie do života večného. V to môžeme veriť – a to je už mnoho; ale môžeme to aj nejako zažiť?

Keď na veľkonočnú nedeľu ráno tri ženy vstúpili do hrobu a hľadali Ježiša, zjavil sa im anjel a povedal: „Vstal z mŕtvych. Niet ho tu.“ Potom ich vyzval, aby oznámili učeníkom: „Ide pred vami do Galiley. Tam ho uvidíte, ako vám povedal.“ Je teda nádej, že sa človek s Kristom môže naozaj stretnúť, hoci aj

„inde“. Galilea, to je najprv krajina na severe Svätej zeme. Je živšia než južná veľmi kamenistá krajina. Učeníci sa tak mali odobrať do živšej krajiny. Taká krajina s príznakmi silnejšieho života je však aj v okolí Jeruzalema: je to olivová hora. Tam mali učeníci vystúpiť, aby sa stretli so zmŕtvychvstalým Ježišom Kristom.

My na tu horu priamo vystúpiť nemôžeme. Je ďaleko. Ale iná hora je nám nablízku a môžeme na ňu vystúpiť aj v myšlienkach, svojou dušou. Je to oltár. Oltár znamená vyvýšené miesto a vystupujeme tam vždy na začiatku Obradu posvätenia, aj keď sa pripájame v duchu. Vystupujeme tam v troch krokoch.

Prvý krok je, že chceme konať obrad „zo zjavenia Kristovho“. Aby sa nám Kristus mohol zjaviť, je treba v duši prebudiť najprv očakávanie. Má prísť niečo, čo ešte nepoznáme, čo si možno zatiaľ ani nemôžeme správne predstaviť, niečo, čo je naozaj nové. Čítame si napríklad perikopu, ktorá patrí k obradu tohto dňa. Snáď sme ju čítali už desaťkrát. Dnes ju môžeme čítať tak, že sa na opisovanú udalosť pozrieme ako by práve vyšlo slnko, a svet, ktorý sa nám vybuduje pred očami, je úplne nový a svieži rannou rosou. Keď sa táto nálada usídli v našej duši, môže sa nám približovať Kristus staby tvorivé božské Slovo.

Druhý krok je vyjadrený slovami: „v uctievaní Krista“. K tomu, že pri čítaní perikopy očakávame niečo nového, sa má pridružiť ďalšia nálada, že očakávame niečo hlbšie, niečo, čo je zatiaľ skryté v hĺbinách bytia. Oslovuje to nielen našu predstavivosť, ale aj naše city. Prehlbuje ich. Začínajú znieť v súlade s náladou, ktorá žije v opisovanom príbehu. Kľúčom k tomu je úcta.

Tretí krok znie: „v zbožnom rozjímaní o Kristovom čine“. Je to, akoby sme dali do zeme zárodok, kde potom ostáva, klíči a rastie. Božie Slovo nás nechce len osviežiť a prehĺbiť, ale chce v nás rásť a premeniť sa do silného životného postoja, z ktorého môžu v každom okamihu vyjsť činy, ktoré vo svete ešte neboli, pretože si ich vyžiada len tento okamih. Tak, ako bol Kristov čin na Golgote jedinečný.

„Tam ho uvidíte, ako vám povedal.“ Prísľub daný ženám a učeníkom sa môže splniť aj nám, keď tými troma krokmi vystúpime na horu. Kristus sa k nám približuje staby živé, hlboké a silné Slovo, staby ozajstné Božie Slovo, ktoré potom začína žiť aj v nás. Tak sa môže splniť tiež výzva na konci veľkonočnej epištoly: „Slová vaše – duchom prebudené – nech znejú z vašich úst. Kristus vstal z mŕtvych, vám vstal čoby zmysel Zeme.“

Áno, staň sa tak.

Frank Peschel